

2**Erhvervspolitik:** Kommunebesøg, der flytter noget**4****Portræt:** Nørderi for plade – en historie fra byens tag**6****Rammevilkår:** Ringe fremkommelighed koster på arbejdsmiljøet

01 / 2019

B+A K B H

NYHEDSBREV UDGIVET AF BYGGE- OG ANLÆGSLAUGENE I KØBENHAVN

Hvem er bedst til affald?

Hvor ligger Danmarks bedste kommunale modtageplads, som andre kommuner kunne lære af? Det vil landets håndværker- og industriforeninger – samlet i paraplyorganisationen HIF Danmark – nu finde ud af ved at spørge sig for.

»Vi vil undersøge, hvilke pladser der har de bedste faciliteter, de laveste satser og administrationsgebyrer, de længste åbningstider. Hvor mange steder findes der systemer, så man via en kode eller ved at blive genkendt af et kamera kan komme ind uden for almindelig åbningstid?« nævner el-installatør og næstformand i HIF Danmark, Steen Søkvist, som eksempler på parametre, hvor de kommunale genbrugspladser kan udmærke sig.

»Vi har en fornemmelse af, at både pris- og serviceniveau svinger en del fra kommune til kommune. Vi ser gerne, at kommunerne lærer ad hinanden, så vi samlet set får høj kvalitet og fornuftige priser alle steder. Det har enorm betydning i det daglige, at vi som håndværkere har mulighed for at håndtere vores affald effektivt.«

Undersøgelsen – i form af en spørgeskemaundersøgelse – ventes snarest sat i værk.

København afsætter i alt tre millioner kroner over to år til etablering af nye p-pladser til erhvervskøretøjer, herunder håndværkere.

København lover os nye p-pladser

800 millioner kroner var der i kassen, da Københavns Borgerrepræsentation for nylig indgik en aftale om udmøntning af de såkaldte overførselsmidler. Det er penge, der ifølge det kommunale regnskab er "blevet til overs" fra regnskabsåret 2018.

Hovedparten af pengene går til social- og sundhedsområdet, men der er dog afsat halvanden million kroner i hvert af årene 2019 og 2020 til etablering og opmærkning af erhvervsparkeringspladser. Desuden vil Teknik- og Miljøforvaltningen – som det hedder – "afdække potentialet" for at etablere 500 flere erhvervsparkeringspladser uden, at det skal gå ud over eksisterende parkeringspladser.

Valgløftet fra 2017 om at etablere p-pladser på de første fem meter af 10 meterzonen op til en vejudmunding synes også på vej mod opfyldelse.

I hvert fald vil Teknik- og Miljøforvaltningen og Økonomiforvaltningen sammen med Transport-, Bygnings- og Boligministeriet nu undersøge nogle modeller for, hvordan det kan lade sig gøre. Desuden skal det undersøges, hvordan man laver en licensordning, der afgrænser, hvem der må bruge pladserne. I aftaleteksten peges på håndværkere, læger og hjemmepleje.

Af interesse for vores område – i hvert fald indirekte – er desuden en bevilling på 7,8 mio. kr. til fem nye initiativer for den indvendige bygningsvedligeholdelse: En ny model for ansvarsfordeling, en abonnementsmodel, registrering af tekniske anlæg og udbedringer heraf samt en model for "målrettet anvendelse af midler".

Læs også side 6.

Overblik over byens store projekter

"København: De store projekter" – sådan lyder overskriften for en konference, som videncentret Byens Ejendom afholder tirsdag den 10. september på Docken i Nordhavn. På dagsordenen står et overblik over og status for nogle af de allerstørste "byggesager" lige nu og fremover, herunder Nordhavn, Lynetteholmen og udviklingen af Posthusgrunden. Lars Therkildsen, administrerende direktør for HOFOR, orienterer om planerne for mere end 300 klimaprojekter, og endelig hører vi om perspektiverne bag Metro- og letbanebyggeri for over 57 milliarder kroner, inkl. Cityringen, der snart ventes klar til indvielse.

Udviklingen i København foregår især i Nordhavn, Sydhavnen og på Amager.

En prognose fra Byggefakta viser, at der på landsplan blev sat byggerier i gang for 95 milliarder kroner alene i 2018. Otte ud af de 10 kommuner, der vil opleve den største stigning i boligbehovet, er beliggende i hovedstadsområdet.

Klik ind på www.byensejendom.dk og søg "København". Det koster knap 3.000 kr. at deltage.

Teknisk skole ... er for dem i provinsen

Som det er fremgået i medierne, så har 0,7 procent flere unge i år valgt en erhvervsuddannelse i forhold til i fjor. 72 procent har valgt det almene gymnasium, mens 20,1 procent har søgt ind på teknisk skole.

Geografisk set har hovedstaden bestandigt ligget under landsgennemsnittet. Således også i år. Nedenfor en lille oversigt over antallet af unge, der har valgt en erhvervsuddannelse, i udvalgte kommuner:

KOMMUNE	2018	2019
<i>Hovedstaden</i>		
Albertslund	21,7	17,8
Ballerup	12,8	14,6
Dragør	7,1	19,4
Frederiksberg	6,7	8,7
Gentofte	4,6	3,9
Glostrup	18,7	16,0
København	12,6	12,8
<i>Ude i landet</i>		
Ikast/Brande	26,8	28,3
Jammerbugt	25,8	29,3
Læsø	58,3	35,0
Sorø	25,3	28,7
Vesthimmerlands	31,9	28,9

Kommunebesøg, der flytter noget

Dialog fremmer forståelsen og skaber resultater – tilmed resultater, der kan måles. Det konstaterer chefkonsulent Niels Tolstrup i Dansk Byggeri, når han ser tilbage på de seneste 10 års årlige møder med kommunerne i hovedstadsområdet og Nordsjælland; de to pastorater, han selv har ansvaret for.

Hvert år udvælges to-tre temaer for møderne, hvoraf et enkelt eller flere kan gå igen på alle møderne. Et af disse var i 2018 mangel på kvalificeret arbejdskraft, men kan også handle om temaer, som den respektive regionsbestyrelse har med på sin årlige handlingsplan. Og endelig vendes Dansk Byggeris årlige erhvervsvenlighedsanalyse – ikke mindst, hvis der er punkter, hvor den enkelte kommune skiller sig særligt ud.

Begge parter får noget ud af det

»Det er en indsats, vi bruger meget tid på, fordi begge parter får meget ud af det. Som årene går, lærer vi hinanden bedre at kende, og det gør det muligt at sige tingene mere

lige ud. Kommunerne er som hovedregel glade for møderne, fordi de får mulighed for et øjeblik at kunne fokusere på én branche, og vi får skabt forståelse for, hvorfor vi oplever for eksempel en langvarig byggesagsbehandling som et konkret problem,« forklarer Niels Tolstrup. »Herudover er der jo områder, der væsentligst er embedsmandsstyrede, og her får borgmesteren måske også en indsigt, han eventuelt kan reagere på.«

Senest har det optaget kommunerne, hvordan udsigterne til mangel på arbejdskraft påvirker prisdannelsen eller kapaciteten i byggeriet. Omvendt forholder byggeriet sig eksempelvis om, hvad der ligger i pipelinen af større anlægsopgaver i de enkelte kommuner.

Klausuler om eksempelvis lærlinge er vel også et typisk emne?

»Det var i det starten, men ikke så ofte i dag. Dansk Byggeri har indgået partnerskabsaftaler med ni ud af de 28 kommuner i området. De omhandler netop praktikpladser. I øvrigt er problemet nu, at der snarere mangler lærlinge end praktikpladser,« siger Niels Tolstrup. »Så derfor drøfter

Oldermand for Københavns Snedkerlaug og formand for Dansk Byggeri i Hovedstaden, Mads Raaschou: Møderne med kommunerne handler ikke om at slå hinanden oven i hovedet, men om – blandt andet – at blive klogere.

Dansk Byggeri fører en regelmæssig, målrettet dialog med kommunerne. Og det giver resultater, konstaterer konsulent og lokal regionsformand.

De tilbagevendende kommunemøder har blandt andet ført med sig, at flere kommuner har forhøjet deres bagatelgrænse for, hvornår virksomhederne skulle stille garanti, konstaterer Niels Tolstrup i Dnsk Byggeri.

vi ofte, hvordan vi får flere unge til at søge en erhvervsuddannelse.»

Det lange, seje træk

Arbejdet kan virke som et langt, sejt træk, men indimellem er resultaterne håndgribelige:

»Vi har i mange år appelleret til kommunerne om at forhøje bagatelgrænsen for, hvornår virksomhederne skulle stille garanti ved indgåelse af kontrakter med kommunerne. De seneste år kan vi så notere os, at denne bagatelgrænse er forhøjet fra måske 100.000 til 500.000 kroner – eller endnu højere,« nævner Niels Tolstrup som et konkret resultat.

Møderne gennemføres sammen med formand eller næstformand for regionsbestyrelsen og eventuelt yderligere et bestyrelsesmedlem, hvis man har et sådant i den pågældende kommune, samt en lokal medlemsvirksomhed. Fra kommunen deltager borgmesteren, gerne suppleret af den ansvarlige for det tekniske område og eventuelt kommunaldirektøren samt den lokale erhvervschef eller -konsulent, hvis en sådan findes. Ud af hovedstadens 17 kommuner når regionsbestyrelsen rundt til 13-14 af dem hvert år.

Kulturforskellene

Dermed være også peget på en vis kulturforskel mellem hovedstads-kommunerne og Nordsjælland:

»Der er en tendens til, at kommunerne omkring København ikke nærer samme interesse for at være erhvervsvenlige som de nordsjæl-

landske. Her er holdningen nok, at man ligger i ly af København, så både virksomhederne og arbejdspladserne i højere grad kommer af sig selv. I Nordsjælland er der typisk meget større fokus på erhvervsvenlighed,« påpeger Niels Tolstrup.

Oplyst på et højere niveau

Formand for Dansk Byggeri i Hovedstaden, oldermænd Mads Raaschou, er bestemt også tilfreds med ”borgmestermøderne” med kommunerne.

»Det er jo ikke møder, hvor vi skal slå nogen oven i hovedet, eller hvor det alene gælder om at komme igennem med Dansk Byggeris agenda. Kommunerne får noget med hjem, og vi får noget med hjem,« konstaterer Mads Raaschou.

Om et af de seneste års temaer – kvalificeret arbejdskraft – beretter Mads Raaschou, at samtalen både kan handle om det lokale jobcenters evne til at opkvalificere ledige og matche dem med virksomhederne og om kommunernes indsats for at skabe interesse om håndværksuddannelserne i folkeskolen.

»For eksempel tror jeg, at erhvervspraktik i folkeskolen er en utrolig vigtig øjenåbner,« vurderer Mads Raaschou.

Kvinderåd barsler med rapport

Jagten er gået ind på pigerne. Det har den vel altid gjort, men slagmarken har flyttet sig. Udsigten til manglen på faglært arbejdskraft og den stadig alt for ringe interesse for erhvervsuddannelserne tvinger os til at gå nye veje.

I januar barslede Dansk Byggeris Kvinderåd – sammensat af en bred stribe af fag-, uddannelses- og kulturfolk – med otte anbefalinger til, hvordan vi tiltrækker flere piger til byggefagene og ikke mindst fastholder dem.

Iblandt dem er tilrettelæggelsen af en mere familievenlig hverdag, gentænkning af kulturen på uddannelserne og etableringen af et karrierenetværk med tilknyttede mentorer. Af-

gørende for at tiltrække kvinder til byggefagene er blandt andet, at pigerne skal kunne se sig selv i jobbet, tænde på udfordringen i at gå sin egen vej frem for den slagne og det tilfredsstillende i at skabe noget, der kan ses.

Oldermænd Chr. Dahl Pedersen, Murerlauget: Drop vanetænkningen og overvej, om din næste lærling skal være en pige.

Oldermænd i Københavns Murerlaug, Christian Dahl Pedersen, sad med om bordet i Dansk Byggeris Kvinderåd.

»Arbejdet har i høj grad været en øjenåbner og har overbevist mig om, at flere piger i byggefagene vil være en gevinst for alle parter. Som vi selv skriver i rapporten, vil en mere ligelig fordeling af kønnene skabe en kultur, hvor man passer bedre på sig selv og hinanden. Det vil helt klart også smitte af på bundlinjen,« siger Christian Dahl Pedersen.

»Så kære medlemmer: Drop vanetænkningen og se, om I kan forestille jer en pige som jeres næste lærling!« opfordrer han.

Dansk Byggeri er også med i samarbejdet omkring Boss Ladies, der blandt andet udsender ambassadører blandt byggeriets kvindelige lærlinge til folkeskolerne.

NØRDERI FOR PLADE

**En historie fra byens tag
– og om selv at forme sine
medarbejdere.**

Hvem har hørt om en ausschlichthammer? Svejfehammeren? Eller omslagsjernet?

Det har den trænedede blikkenslager – ham, der bruger disse og en hel palet af værktøj til at bøje og bukke og false sin plade eller med andre ord formgive sit materiale, det være sig kobber eller zink.

Jan Højland Knudsen (70) blev fanget af det traditionsrige arbejde med kobber, zink og skifer allerede, mens han var i lære i midten af 1960'erne – i den virksomhed, han i dag ejer og driver, nemlig Valdemar Petersens Eftf. på Frederiksberg.

Efter bare et par år som selvstændig blev han i starten af 80'erne kontaktet af den senere ejer af sit lærested, Poul Andersen, og hentet tilbage til virksomheden med henblik på at overtage den. Kontakten blev såmænd formidlet af Jan Højland Knudsens far, der arbejdede som svend i virksomheden.

Firmaet Valdemar Petersen blev i sin tid grundlagt af Valdemars far og var endnu i 1980'erne en helt igennem gængs VVS-virksomhed. Med Jans ankomst fulgte nu også kobber- og blikarbejdet. Hvordan man starter sådan et for-

Jan Højland Knudsen og sønnen René ser tilbage på viften af kostelige istandsættelsesopgaver.

retningsben? Jo, man løser en opgave eller to og taler højt om det de rette steder!

Igennem årene har Valdemar Petersen renoveret kobbertaget og tårnet på Sorgenfri Slot, løst opgaver på søsiden af Kronborg, Det Kongelige Teater og på både Carlsberg Fondets fine bygning på H.C. Andersens Boulevard og skiferarbejdet på Ridehuset ved Amalienborg Slot. Også Marmorkirken har firmaet været beskæftiget på – og Landbohøjskolen under Københavns Universitet.

Jan arbejder helst med kobber: Kobber holder længere, er nemmere at formgive, men tager også længere tid at bearbejde.

Oplærer selv

Der er ikke tale om et uddøende håndværk, forsik-

Skiferarbejde på Sankt Lukas Kirken.

Kobberarbejde på Carlsbergfondets bygning på H.C. Andersens Boulevard.

rer Jan Højland Knudsen. Han vurderer, at der findes mellem 20 og 25 højt kvalificerede virksomheder, der behersker dette håndværk, og vedligeholdelse og fornyelse af kobbretaget vil der stedsde være behov for. Men arbejde med kobber og zink er ikke helt så højt prioriteret som andre discipliner i uddannelsen, og derfor gælder det om at spotte de lærlinge, der har lyst og håndlag – og selv oplære dem. I pensum indgår, at det ikke er så håndværksmæssigt korrekt at lodde plader som at udføre tværfalser eller *skranter* pladerne sammen: Kanten af pladerne skæres ud i tapper, hvorpå pladerne skubbes ind i hinanden og lodder med sølvtråd.

Firmaet oplever bestemt lydhørhed, når snakken går med arkitekterne og rådgiverne på restaureringsopgaverne: Det betyder noget at kende til de historiske teknikker. »Vi fik eksempelvis metodefrihed, da vi fornyede zinktaget på kuplen på Det Kgl. Teater, hvor vi valgte at hage det på i stedet for at fastgøre det med bindfals.«

Herudover er det som om, at beklædning med de fine materialer er i forsigtig vækst. Igennem årene er også aluminium tiltaget i udbredelse.

På vej mod ny generation

Valdemar Petersens Eftf. beskæftiger i dag i alt seks mand. Iblant dem Jans søn, René (50). Og – jo, generationsskiftet er i gang.

Omsætningen mellem plade og rør nærmer sig ofte 50/50 alt efter opgavemængden, men ligger lige nu nok på 40 henholdsvis 60 procent.

Jan flyttede virksomheden her til Kong Georgs Vej i midten af 1980'erne; et særegent kvarter præget af fine gamle villaer med både bolig og erhverv. Således bebør René »tjenesteboligen» bag ved værkstedet. I naboejendommen huserer Jans hustru, Susanne, med sin almene lægepraksis.

Bedre samspil – højere produktivitet

Produktiviteten og dermed bundlinjen ville få et puf opad, hvis vi lærte at samarbejde og tage hensyn til hinanden på byggepladsen.

Når håndværkerne på byggepladsen ikke er bedre til at hjælpe hinanden eller tage hensyn til hinanden, end tilfældet er, så skyldes det en indgroet opfattelse af, at det ikke kan betale sig. Sådan sagde konsulent Mette Thorkildsen, firmaet Factor3, under en konference afholdt i København i efteråret om samspil og produktivitet på byggepladsen. Konferencen var indkaldt af malermestrene, der ærgrer sig over, at både maling og mandetimer går til spilde, når der skal repareres småskader forårsaget af kolleger på byggepladsen – formentlig på grund af almindelig ubetænksomhed midt i en fortravlet byggeproces.

»Vi lægger i malerfaget op til en debat om, hvordan vi skaber den involverende byggeplads, hvor vi bliver mere bevidste om, at et godt samspil både styrker trivsel og arbejdsmiljø – og produktiviteten på byggepladsen. Vi vil gerne undersøge, hvad de dybereliggende årsager er til, at vi ikke tager hensyn til hinanden,« siger Per Vangekjær, der var vært ved konferencen.

Produktivitet og arbejdsmiljø vil nyde godt af bedre samspil på byggepladsen, mener oldermænd i Københavns Malerlaug, Per Vangekjær.

Vi peger fingre

Mette Thorkildsen pegede på tre forudsætninger for det gode samarbejde på byggepladsen: At vi er bevidste om at samarbejde. At vi overvejer vores adfærd. Og at vi gør byggeprocessen involverende for den enkelte – at vi overvejer, hvilken adfærd vi ønsker, vores medarbejdere skal udvise.

Jo, vi er som oftest pressede på byggepladserne. Det betyder blandt andet, at vi bliver personlige – vi peger fingre – insisterer på at have ret og undlader at lytte. Frem for at sige »du«, bør vi snarere tænke i »jeg«. I stedet for: »Se nu lige at få flyttet ...«, kunne det lyde: »Jeg ville have nemmere ved at komme til, hvis ...«

Godt læsestof på vaerdibyg.dk

Blandt øvrige talere på konferencen var Rolf Simonsen, der præsenterede Værdibyg, et samarbejde blandt byggeriets organisationer. Fra www.vaerdibyg.dk kan nedtages en mængde kloge publikationer – herunder om samarbejde i byggeriet – der er blevet til på baggrund af workshops med professionelle på både rådgiver-, mester- og svendeside.

Flere biler skaber flere restriktioner. Flere restriktioner skaber ringere fremkommelighed. Og ringere fremkommelighed giver stress.

RINGE FREMKOMMELIGHED KOSTER PÅ ARBEJDSMILJØET

Maria Søkvist manøvrerer den store kassevogn på plads: Jubii - så gik det denne gang.

Ét er, at en stor del af de københavnske politikere synes, at bilerne i København fylder for meget og dertil udgør et klimaproblem. Et andet, at et stadig voksende pres på de firehjulede - og dermed dem, der sidder bag rattet - skaber et gedigent arbejdsmiljøproblem.

»Det stresser enormt, når man skal bruge så lang tid på at finde en parkeringsplads. Man ved, kunden venter og bliver irriteret, når du kommer for sent. Og parkerer du ulovligt - ja, så er det dig, der står med smerten, for din mester må jo ikke betale dine p-bøder.«

Maria Søkvist, Søkvist El-Anlæg, sidder nu om dage mest på kontoret i forretningen i Vanløse, men kører indimellem stadig som elektriker.

»Og der er ingen fleksibilitet blandt parkeringsvagterne. De er fløj-tende ligeglade med, at du står med en vaskemaskine på halvandet hundrede kilo,« tilføjer hun.

Søkvist El-Anlæg har forretninger i Vanløse, Herlev og Nærum og ejes og drives af Gitte og Steen Søkvist. Virksomheden beskæftiger i alt otte mand og har syv biler kørende rundt i og uden for København. Private ud-

Steen Søkvist: »Ud for Danmarks tredjemest befærdede station - Flintholm - vælger man at anlægge ... 56 parkeringspladser. Det er da ikke smart tænkt.«

gør størstedelen af virksomhedens omsætning, og derfor er parkeringsproblemerne særdeles nærværende - hver dag.

Det er blevet værre

»Vi smider en arbejdstime oven i, når vi sælger en hvidevare, til levering og installation. Men den time kan hurtigt blive til to på grund af ringe fremkommelighed,« lyder det fra Steen Søkvist.

Der er ikke noget nyt i, at det er svært at komme frem, endsige parkere i København.

»Men det er blevet værre. Ikke alene på grund af flere biler, men fordi flere biler bliver mødt med flere restriktioner,« konstaterer Steen Søkvist.

Og løsningen?

I første omgang, at de mennesker, der kun har behov for at transportere sig selv, får mulighed for at parkere i byens udkant og tage bus eller tog ind. Så viseligt tænker byens planlæggere ikke.

Ikke smart tænkt

»Vi har Flintholm Station ikke så langt herfra - et trafikknudepunkt, hvor Metro og S-tog mødes. Ud for denne Danmarks tredje mest befærdede station vælger man at anlægge ... 56 parkeringspladser. Og ved Vanløse Station er der to timers parkering. Det er da ikke smart tænkt,« synes Steen Søkvist.

Søkvist El-Anlæg ville bestemt ger-

B+A KBH

UDGIVET AF DE KØBENHAVNSKE LAUG INDEN
FOR BYGGE- OG ANLÆGSSEKTOREN

FORMÅL

At være fælles talerør for medlemmerne af Københavns Malerlaug, Københavns Murerlaug, Københavns Snedkerlaug, Københavns Tømrerlaug, Københavns Blikkenslager- og VVS Laug samt TEKNIQ El København

REDAKTION

Mads Raaschou, Henrik Dyssell, Per Vangekjær, Christian Dahl Pedersen, Søren Schmidt, Steen Søkvist, Adam Pade

KONTAKT

Dit eget laug eller redaktør Adam Pade, tlf. 2444 8070,
email: post@adampade.dk

TEKST, FOTO OG LAYOUT

Adam Pade

OPLAG 2.600

TRYK Litotryk København A/S

ne levere til alle københavnere – uanset bopæl – men må enkelte steder takke pænt nej.

»Nørrebrogade 26-200 har vi helt opgivet at komme i. Dels kan man ikke køre gennem gaden, dels tager det gerne op imod en halv time at finde en p-plads. Selv har jeg været ude for at måtte parkere på en busrampe. Her kunne p-vagten ikke skrive mig, fordi jeg holdt ulovligt, og så er det politiets sag,« fortæller Steen Søkvist, der suppleres af Maria: »Ja, og Amagerbrogade og Fælledvej er også et mareridt.«

For døve øren

Visionen i at gøre det muligt at parkere ved stationerne uden for byen og derefter bruge offentlig transport strander på, at omegnskommunerne og DSB hellere vil bygge boliger end parkeringspladser. I 2018 strammede regeringen lovgivningen, så kommunerne fremover skal aflevere 70 procent af deres p-afgifter til staten. I forlængelse heraf foreslog FDM, at disse penge skulle gå målrettet til anlæg af parkeringspladser ved omegnskommunernes stationer. Hidtil har bilisternes forening talt for døve øren.

www.kbh.malerlaug.dk

www.kbh-murerlaug.dk

www.snedkerlauget.dk

www.kbh-tomrerlaug.dk

www.vvs-lauget.dk

TEKNIQ EL København

www.tekniq.dk

Det svære udbud

Det tjener naturligvis til politikernes ros, at de passer godt på skatteydernes penge. Det er i hvert fald rationalet, når kommunerne udbyder bygge- og anlægsopgaver i store entrepriser og indgår rammeaftaler om bygningsvedligeholdelse. Det er bestemt også anerkendelsesværdigt, at kommunerne gennem deres udbudspolitik tillige ønsker at udmønte en politisk holdning; det være sig til beskæftigelse af lærlinge eller til bæredygtighed. Det er lovgivningen da også indrettet til; det er som bekendt muligt at tillægge et bud andre kriterier end lige prisen.

Men det er jo altid dér, det ender – med prisen. Måske fordi både kommunerne og vi for længst har vænnet os til at udvise socialt ansvar. Måske fordi det kniber med de kommunale budgetter. Måske fordi ”laveste pris” er en politisk rygmarvsreaktion.

Således kender vi til et pudsigt eksempel i det nordsjællandske, hvor et medlem af Københavns Murerlaug bød ind på et alment boligbyggeri med vægt på et antal beskrevne ”bløde værdier”. Medlemmets bud var ikke det billigste. Af uransalige grunde så man sig nødsaget til at annullere udbuddet ... hvorpå samme opgave sidenhen blev udbudt på ny, hvor laveste pris alligevel sejrede.

Principielt er priskonkurrence naturligvis det sundeste og desuden den mest objektive konkurrenceparameter – så længe kvaliteten lever op til det beskrevne og det forventede.

Men lavest mulige pris – har sin pris.

Vi kender til kommunale rammeaftaler, der vindes af virksomheder på baggrund af urealistisk lave timepriser; priser, der gør det notorisk umuligt at afholde udgifter til biler, medarbejdere og de overheads, der nu engang løber på. Det kunne friste til småfflen med angivelsen af forbrugte timer. Eller – som noget tyder på ifølge en undersøgelse fra Københavns Kommune – at man må se bort fra god skik og overenskomst og ty til social dumping.

Det er naturligvis virksomhedernes ansvar at byde til realistiske priser. Men hvis en kommune accepterer et bud med en timepris på 230 kroner, så bør alarmklokkerne altså bimle.

Og da vi hverken kan, vil eller må koordinere priser, må kommunerne tage et aktivt medansvar for, at der bydes realistisk.

– Redaktionen

Hvert håndværk, sit sprog – også inden for blikkenslagerfaget hentet fra det tyske. Med ausschlichthammeren (nederst i billedet) og svejffhammeren kan man strække sit materiale. Besøg Valdemar Petersens Eftf. side 4!